

בית משפט השלום בירושלים

- בעניין שבין: 1. _____ גאבר ת.ז. _____
2. _____ גאבר ת.ז. _____
- שניהם משכונת אלמשארק אלפוקא - חברון
ע"י ב"כ עוה"ד האלה חו'רי
ו/או עו"ד אליהו אברם ו/או עו"ד הישאם שבאיטה
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317.

התובעים

נגד

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
רחוב ידידיה 4, ירושלים

הנתבעת

מהות התביעה: כספית
סכום התביעה: 98,320 ש"ח.

כתב תביעה

1. התובע מס' 1 הינו יליד 1948, נשוי ואב לשבעה, תושב שכונת אלמשארק אלפוקא - חברון.
2. התובעת מס' 2 ילידת 1949, נשואה לתובע מס' 1 ואם לשבעה, תושבת שכונת אלמשארק אלפוקא - חברון.
3. הנתבעת היתה בזמנים הרלבנטיים לכתב התביעה, אחראית על פעולות חיילי צה"ל באיזור חברון.

האירוע

4. ביום 13.12.89 בסביבות השעה 11:00 בבוקר, הגיע כח צבאי שמנה כארבעה חיילים לביתו של התובע מס' 1 (להלן: "הבית" ולהלן: "התובע"). באותו זמן, התובע ושאר בני משפחתו, לא נכחו בבית.
5. החיילים שברו את דלת הכניסה האחורית של הבית, ופרצו פנימה.

6. החיילים נכנסו לחדר השינה של התובע, לאחר ששברו את דלתו העשויה עץ, והפכו את החדר על כל תכולתו. הם השליכו את המצעים והסדינים על הריצפה, שברו את שתי הדלתות של הארון שניצב בחדר, ושברו את מגירות הארון.
7. החיילים לא הסתפקו בכך - הם הוציאו את כל הבגדים מהארון וזרקו אותם על הריצפה ורוקנו את תכולת הארון כולו לכל עבר, כשהם מותירים אי סדר רב בחדר השינה של התובע.
8. זאת ועוד, החיילים הפכו את כל הכורסאות שבסלון ורוקנו לחלוטין את הארון שניצב בחדר השינה של בניו של התובע, הפכו את הסדינים והמצעים וזרקו אותם על הריצפה.
9. בזמן שהותם של החיילים בביתו של התובע, הם פגשו את אחיינו של התובע, שהיה אז בן 15 (להלן: "האחיין") ושהגיע לבית דודו לבקשת אימו, בכדי לבדוק אם דודו נמצא בבית. לאחר שיחה קצרה עם החיילים, עזב האחיין את הבית.
10. לפני שהחיילים עזבו את ביתו של התובע, הם הטילו את צואתם בחדר המגורים של משפחת התובע.
11. אחיינו של התובע הזעיק מייד את שכניו של התובע ואת אחותו של התובע, שהינה אימו של האחיין, וכולם פנו לביתו של התובע אולם החיילים לא שהו עוד בבית כשהגיעו אליו בני המשפחה והשכנים.
12. בצאת אחותו של התובע ובנה מן הבית, עבר בכביש מול הבית ג'יפ צבאי. הם עצרו אותו, והתלוננו בפני החיילים והקצין, שהיו בתוך הג'יפ, על הפריצה לביתו של התובע.
13. אותה קבוצת חיילים (שהיתה בג'יפ), נכנסה לביתו של התובע והתרשמה מהאנדרלמוסיה שהשאירו החיילים שפרצו לבית קודם לכן.
14. הקצין שהיה נוכח במקום, הודיע על אירוע הפריצה במכשיר הקשר וזימן למקום כמה קבוצות של חיילים שסיירו באיזור חברון.
15. מבין כל החיילים שנענו לקריאת הקצין, הגיעו למקום אותם חיילים שפרצו קודם לכן לביתו של התובע.
16. האחיין זיהה את החיילים והצביע עליהם כאותם אלה שפרצו לביתו של התובע. הקצין שנכח במקום תיחקר את אותם החיילים, באם ראו את האחיין בתוך ביתו של התובע, והם הודו בכך.
17. בסופו של דבר, הסתפק הקצין במתן הנחיה לאחותו של התובע, לפיה על התובע להגיש תלונה במשטרה.
18. כשחזר התובע לביתו - בסביבות השעה 13:00 בצהריים - גילה לתדהמתו הרבה, שביתו נפרץ, ורוב חדרי הבית הפוכים לחלוטין, על תכולתם.

19. באותו רגע נזכר התובע בתכשיטי אשתו, שהוחבאו באחת המגירות בארון הבגדים שבחדר השינה שלהם, ומייד ניגש לשם לבדוק אם התכשיטים עדיין במקומם. לתדהמתו, גילה התובע שהחיילים שברו את מנעול אותה המגירה ושהתכשיטים שהיו בתוכה נעלמו.

20. עוד באותו יום, פנה התובע לתחנת המשטרה בחברון והגיש תלונה על האירוע. הוא תיאר בפני השוטרים את הנזקים שגרמו החיילים לביתו, והודיע להם שהזהב של אשתו נעלם. התובע ציין גם בפני השוטרים שאחינו פגש את אותם חיילים.

21. השוטרים בתחנת המשטרה בחברון הודיעו לתובע, שהמשטרה הצבאית תזמן אותו לחקירה ותגבה את עדותו.

22. כעבור כמה ימים, כשחזרה אשתו של התובע מירדן, היא פנתה יחד עם התובע לתחנת המשטרה בחברון, ותיארה לשוטרים את כל סוגי התכשיטים שנגנבו. באותו מעמד, מסר התובע לשוטרים שש תמונות שצילם, המנציחות את האנדרלמוסיה שהותירו החיילים שפרצו לביתו.

23. מאז לא שמע התובע מאומה ממשטרת ישראל. כמו כן הוא ואחינו לא זומנו לחקירה על ידי המשטרה הצבאית.

24. ביום 12.4.92 פנה קודמי בתפקיד לפרקליט פיקוד מרכז בבקשה לבירור גורל תלונתו של התובע, האם נחקרה ומה היו תוצאות החקירה.

25. ביום 30.6.92 נתקבלה במשרד המוקד להגנת הפרט הודעה מפרקליט פיקוד מרכז, לפיה תלונתו של התובע בבירור.

26. ביום 19.7.92 נתקבל במשרד המוקד להגנת הפרט מכתב מפרקליטות פיקוד מרכז, אשר בו הודע כי בבירור שערכו מול הגורם החוקר, עולה כי לא נמצא כל אזכור לאירוע נשוא כתב התביעה ברישומי מצ"ח.

27. יש להדגיש שבאישור בדבר הגשת תלונה, שנמסר לתובע על ידי משטרת חברון, מציין סמ"ר בן שושן, שחומר החקירה נשלח למצ"ח. האישור בדבר הגשת תלונה מתאריך 17.12.89 מצ"ב כחלק בלתי נפרד מכתב התביעה בתור נספח א'.

28. ב-24.7.92 פנתה קודמתי בתפקיד למשטרת חברון, וביקשה מהם לברר לאן הועבר חומר החקירה נשוא האירוע שבכתב התביעה. עוד באותו תאריך, פנתה קודמתי בתפקיד בפנייה נוספת לפרקליטות פיקוד מרכז, וביקשה שיבדקו שוב את העניין ושיפעלו בהקדם להעברת תוצאות החקירה שנערכה ע"י מצ"ח, למשרדנו.

29. ב-18.8.92 נתקבל במשרד המוקד להגנת הפרט מכתבו של מר אורי וייסקופ, סגן מפקד תחנת המשטרה בחברון. במכתבו כותב מר וייסקופ:

"...מעיון בחומר החקירה המצוי אצלנו, חומר החקירה הועבר ליועמ"ש איו"ש בתאריך 1.4.90 דרך ר.ל.ח יהודה. (זו היא הדרך שמועברת התלונה)...".

מר וייסקופ הודיע גם שהוא מעביר צילום מהעתק החומר שנשאר בידי המשטרה לפרקליט פיקוד מרכז, והיפנה את המוקד להגנת הפרט ליועמ"ש גדמ"ע לצורך איתור החומר המקורי.
מכתבו של סגן מפקד תחנת חברון מצ"ב כחלק בלתי נפרד מכתב התביעה בתור נספח ב'.

30. בעקבות קבלת מכתבו של סגן מפקד תחנת המשטרה בחברון, שב ופנה המוקד להגנת הפרט אל פרקליט פיקוד מרכז וכן ליועמ"ש גדמ"ע, בתקווה שיאוחר חומר החקירה.

31. רק ביום 16.11.93, ולאחר תזכורות חוזרות ונשנות, נתקבלה תשובה מלשכת היועץ המשפטי של הגדה המערבית. בתשובה, החתומה על ידי סגן שרית קלוס, ע' הממונה על התביעה, מטילה הכותבת ספק בכך שחומר החקירה הגיע אי פעם ללשכת היועמ"ש גדמ"ע.
בין היתר, היא מציינת כי:

א. בטופס אישור בדבר הגשת תלונה ממשטרת חברון מתאריך 17.12.89, נכתב במפורש כי החומר נשלח למצ"ח. איזכורו של יועמ"ש גדמ"ע כמי שייתכן שיש ברשותו חומר נשוא התלונה, נעשה בשלב מאוחר יותר, ב-10.8.92, וזאת בניגוד לטופס אישור התלונה המקורי.

ב. אין זה מקובל שחומר המתייחס לתלונה נגד חיילים מועבר מהמשטרה אל יועמ"ש גדמ"ע, אלא הנוהל הוא, כי החומר יועבר לפרקליט פיקוד מרכז, שהוא גורם הטיפול הרלוונטי בתלונות נגד חיילים.

ג. לפי המזכר של מפקד תחנת חברון, עברו 4 חודשים לפחות, מאז הוגשה התלונה ועד למועד שליחת החומר ליועמ"ש גדמ"ע, לכאורה, זמן רב יחסית לצורך העברת תלונה שאמורה להיחקר על ידי רשויות מצ"ח ולא המשטרה באיזור.

ד. החומר לא נמצא במשרד היועמ"ש ואף לא "כל אישור מדויק ליום התרחשות האירוע ופתיחה בחקירה בגינו".

מצ"ב מכתבה של סגן קלוס, כחלק בלתי נפרד מכתב התביעה, בתור נספח ג'.

32. ב-25.7.94 נתקבל במשרד המוקד להגנת הפרט, מכתבו של סא"ל שלמה פוליטיס, פרקליט פיקוד מרכז דאז. במכתבו כותב הפרקליט שבפרשה זו למרבה הצער, ארעה תקלה.
לגבי מימצאי בדיקתו, הוא כותב, כי הבדיקה העלתה ש:

"מצ"ח לא חקרה את האירוע, ומשטרת ישראל מסרה כי התלונה הועברה ליועמ"ש איו"ש. מאוחר יותר הסתבר כי התלונה אינה בתחום טיפולו של יועמ"ש איו"ש".
אציין כי במהלך תהליך מיכון מידע במשרדנו, נתגלה כי בתחילת 1990, התלונה הובאה לידיעת פרקליט הפיקוד דאז. לא עלה בידי לאתר כיצד טופלה התלונה".

מכתבו של סא"ל פוליטיס, מצ"ב כחלק בלתי נפרד מכתב התביעה, בתור נספח ד'.

33. במכתבו הנ"ל מציע פרקליט פיקוד מרכז שיועבר לו תצהיר של אחיינו של התובע, שראה את החיילים בבית, על מנת לשקול פתיחה בחקירה. תצהירו של האחין הועבר לפרקליט פיקוד מרכז ב-6.10.94 אולם הפרקליט לא מצא לנכון לפתוח בחקירה גם בעקבות תצהיר זה.

אחריות החיילים

הסגת גבול

34. התובע יטען כי חיילי צה"ל שפרצו לביתו ב-13.12.89 כמפורט לעיל, ביצעו עוולה של הסגת גבול במקרקעין, כמשמעות מושג זה בסעיף 29 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש) תשכ"ח-1968 (להלן "הפקודה") כאשר נכנסו לביתו של התובע, הזיקו לבית על ידי שבירת דלתות והפריעו לו על ידי הפיכת הבית על תכולתו והטלת צואתם בחדר המגורים.

גזל

35. התובע יטען כי חיילי צה"ל שפרצו לביתו, כאמור, ביצעו עוולה של גזל כמשמעות מושג זה בסעיף 52 לפקודה, על ידי שהעבירו לשימוש עצמם את התכשיטים שהזכות להחזיקם לתובעים, על ידי שלקחו את התכשיטים ו/או עיכבו אותם ו/או שללו אותם מן התובעים בדרך אחרת, בכך שלא דאגו להשיבם כאשר הדבר היה מחובתם החוקית ואפשרותם המעשית.

רשלנות והפרת חובה חקוקה

36. התובעים יוסיפו ויטענו כי האירוע הנ"ל ונזקיהם נגרמו בעקבות רשלנותם ו/או אדישותם ו/או הפרת חובות שבחוק של החיילים אשר נכנסו לביתם של התובעים, וכן של מפקדיהם, המתבטאים במעשים ו/או במחדלים הבאים, במצטבר ו/או בהשלמה ו/או לחילופין, ובין היתר בכך ש:
א. חרגו מסמכותם ופעלו בניגוד להוראות מטכ"ל ו/או צווי ו/או הנחיות צה"ל.

ב. התנהגו בזלזול ו/או בקלות דעת ו/או באי אכפתיות כלפי רכושם של התובעים.

ג. לא עשו כל שביכולתם של חיילים ו/או כוחות סבירים לעשות בכדי למנוע את אירוע הנזק.

ד. פרצו לבית כאשר אין בו איש וערכו בו חיפוש מבלי שיתלווה אליהם בעל הבית, קרוב או שכן.

ה. לא דאגו מספיק לתדרך ו/או לא תידרכו באופן מפורט את החיילים שבפיקודם לגבי אופן הכניסה לבית התובעים והחיפוש בו.

ו. לא פיקחו מספיק על החיילים שערכו את החיפוש בתוך בית התובעים.

אחריות הנתבעת

גזל

37. התובעים יטענו כי הנתבעת ביצעה עוולה של גזל, כמשמעות מושג זה בסעיף 52 לפקודה, על ידי ששללה את התכשיטים, שהזכות להחזיקם היא לתובעים, מן התובעים בדרך אחרת, ובין היתר על ידי כך:

א. שאיפשרה לחייל או לחיילים לגזול את התכשיטים השייכים לתובעים וזאת בעת שהחיילים פועלים מטעמה ונתונים למרותה, לפיקודה ולפיקוחה ו/או

ב. שלא דאגה להשבתם של התכשיטים כאשר הדבר היה מחובתה החוקית ואפשרותה המעשית.

38. הנתבעת אחראית לעוולות שבוצעו על ידי החיילים כמפורט לעיל וזאת בהיותם שלוחיה ו/או פועלים מטעמה.

רשלנות ונהפרת חובה חקוקה

39. הנתבעת אחראית לנזקים שנגרמו עקב רשלנותם של החיילים שהיו בג'יפ, כמפורט לעיל (שהיו שלוחיה של הנתבעת ו/או פועלים מטעמה), רשלנות שהתבטאה בין היתר במעשים ו/או במחדלים הבאים:

א. לא פעלו באופן מיידית להעביר את פרטי החיילים שזוהו כמי שפרצו לביתם של התובעים, ואף הודו בכך, לידי משפחת התובעים ו/או לידי משטרת חברון (אליה הופנו בני המשפחה להגשת תלונה) ו/או לידי מצ"ח ו/או לידי כל גורם אחר המוסמך לפי נהלי הצבא לטפל בתלונות מסוג זה.

ב. לא ניגשו מייד עם בני המשפחה ועם החיילים הנילונים לתחנת המשטרה לצורך בירור האירוע, אלא הסתפקו בהנחייה כללית למשפחה להגיש תלונה במשטרה.

40. לו היו פועלים החיילים שבג'יפ כפי שחיילים סבירים היו פועלים במקומם, ניתן היה לערוך חקירה מיידית וממצה לגבי כל נסיבות האירוע נשוא כתב התביעה עוד באותו יום. יתרה על כך, לו היו נוהגים החיילים שבג'יפ כפי שחיילים סבירים היו פועלים במקומם, היו נשמרים פרטי החיילים שפרצו לביתם של התובעים וניתן היה לחפש אצלם את התכשיטים כאשר התגלה דבר היעדרם של התכשיטים כשעה לאחר האירוע. חיפוש כזה, סביר להניח, היה מביא לגילוי התכשיטים ולהשבתם לידי התובעים עוד לפני כ-7 שנים.

41. הנתבעת אחראית לנזקים שנגרמו עקב רשלנותם ו/או הפרת חובה חקוקה של רשויות החקירה (שהינן זרועותיה, שלוחיה ו/או עובדיה הפועלים מטעמה), שטיפלו טיפול כושל באירוע נשוא כתב התביעה כמפורט להלן:

א. משטרת חברון לא גבתה את עדותו של האחייך של התובע, שפגש את החיילים שפרצו לביתם של התובעים, וזיהה אותם לאחר מכן.

ב. משטרת חברון לגירסתה, כפי שהופיעה בנספח ב' לכתב התביעה, לא העבירה את חומר החקירה למצ"ח וזאת למרות שבאישור בדבר הגשת תלונה שנמסר לידי התובע, נאמר כי החומר נשלח (כך במקור, בזמן עבר) למצ"ח.

ג. משטרת חברון לגירסתה, העבירה את החומר לגורם המוסמך לחקור לדעתה (דהיינו יועמ"ש גדמ"ע) רק למעלה משלושה חודשים וחצי לאחר הגשת התלונה על ידי התובע, זמן שגם על פי ע' הממונה על התביעה בגדמ"ע, הוא "רב יחסית".

ד. גם העברה מאוחרת זו של חומר החקירה נעשתה בהליך מסורבל, דרך גורם שלישי (רל"ח יהודה) וזאת כאשר חקירה מיידית היתה הכרחית לבירור האמת.

ה. במחדליהם אלה, הפרו שוטרי משטרת חברון את החובה המוטלת עליהם בסעיף ו(1) (א) (1) לפקודת המשטרה מס' 14.01.01 שלשונה: "רשות אחרת מוסמכת לחקור. במקרה זה ישלח העתק התלונה לרשות האחרת."

ו. יועמ"ש גדמ"ע, אם אמנם הועבר לידי חומר החקירה, לא דאג לבירור התלונה נשוא כתב התביעה, ולמעשה כלל לא ידוע כיצד התייחס לחומר שהגיע לידי ומה היה גורלו של החומר.

ז. מצ"ח, אם הועבר לידי חומר החקירה של משטרת חברון (כפי שנטען באישור בדבר הגשת התלונה), לא ביצעה כל חקירה.

ח. פרקליטות פיקוד מרכז יודעה לגבי התלונה בראשית 1990, אך לא ידוע על כל פעולה שנקטה לבירור תלונתו של התובע.

42. סוף דבר: שום רשות מרשויות החקירה של הנתבעת, לא ערכה חקירה אפקטיבית או חקירה כלשהי לבירור תלונתו של התובע. רשויות החקירה השונות מסכימות ביניהן כי אכן היה כאן מחדל.

אך ורק בשלוש נקודות חלוקות בעמדתן זרועותיה השונות של הנתבעת:

א. לגבי הגירסה העובדתית בדבר אופן הטיפול בתלונה והעברתה מיד ליד.

ב. לגבי הגורם שהיה מוסמך לחקור את התלונה.

ג. לגבי הגורם האחראי להזנחת התלונה.

43. מבלי לפסוק במחלוקת שנתגלעה בין זרועותיה השונות של הנתבעת, יטענו התובעים כי לו פעלו זרועותיה של הנתבעת, שלוחיה ועובדיה הפועלים מטעמה, בהתאם להנחיות, וכפי שרשויות חקירה סבירות היו פועלות, סביר להניח שהיו מגלים את האחראים למעשה הגניבה, מאתרים את הרכוש הגנוב, והיתה מתאפשרת השבת התכשיטים לידי התובעים.

44. הנתבעת אחראית לשלומם ולבטחון רכושם של תושבי האיזור, ובין היתר של התובעים:

א. שמירת הביטחון והגנה על הרכוש, הן מהמשימות החשובות של צבא המדינה שהחיילים משתייכים אליו.

ב. רשויות החקירה, משטרת ישראל, יועמ"ש גדמ"ע ופרקליטות פיקוד מרכז, אף הן מופקדות על בטחון הרכוש, ובכלל זה, בטחון רכושם של התובעים.

ג. לכל אורך הדרך גילו כל הרשויות הנ"ל זלזול חמור, אדישות וחוסר איכפתיות ביחס להגנה על רכושם של התובעים וביחס לתלונתם על גניבתם של התכשיטים ועל הנזקים בבית.

ד. מן הדין ומן הצדק שישאו באחריות על רשלנותם זו.

נזקי התובעים

45. כתוצאה מהאירוע נשוא כתב התביעה נגרמו לתובעים הנזקים הבאים:

א. בעקבות שבירת דלת הכניסה האחורית של הבית ודלת חדר השינה של התובע מס' 1 ע"י החיילים, נאלץ התובע מס' 1, להחליף את שתי הדלתות.

א.1. התובע מס' 1 יטען כי הינו זכאי לפיצוי בגין עלות החלפת שתי הדלתות הנ"ל בסך 1,784.25 ש"ח. סכום זה כשהינו משוערך מיום הארוע ועד ליום הגשת התביעה, עומד על סך 6,230 ש"ח.

א.2. בנוסף לכך, בעקבות שבירת שתי דלתות ואחת ממגירות ארון הבגדים שעמד בחדר השינה של התובע מס' 1, על ידי החיילים, נאלץ התובע מס' 1 לתקנם.

א.3. התובע מס' 1 יטען כי הינו זכאי לפיצוי בגין עלות תיקון שתי דלתות הארון ואחת ממגירותיו בסך 1,098 ש"ח. סכום זה כשהינו משוערך מיום הארוע ועד ליום הגשת התביעה עומד על סך 3,834 ש"ח.

א.4. זאת ועוד, התובע מס' 1 זכאי לפיצוי בגין צערו ועגמת הנפש המרובה אשר נגרמו לו כתוצאה מהפריצה לביתו, הפיכת הבית על תכולתו ולמראה השימוש הבזוי שעשוי החיילים בביתו כמפורט לעיל, והינו מעמיד את תביעתו בשל נזקים אלה על סך 10,000 ש"ח.

ב. מביתה של התובעת מס' 2 נגזלו התכשיטים הבאים:

11,501 ש"ח

2 צמידים דומים מזהב ששוויים

צמיד מזהב אשר מחוברים אליו

6,709 ש"ח

מטבעות זהב ששווי

צמיד מיוחד מזהב שנקרא בערבית

9,584 ש"ח

"גנזיר" ששווי

ש"ח	4,792	צמיד זהב נוסף ששווי
ש"ח	6,709	שרשרת מזהב ששוויה
ש"ח	3,834	שרשרת מזהב ששוויה
ש"ח	1,917	3 טבעות מזהב ששווין
ש"ח	3,834	שעון זהב ששווי
ש"ח	7,667	שרשרת פנינים ששוויה
ש"ח	6,709	צמיד פנינים ששווי
ש"ח	63,256	

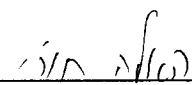
ב.1. התובעת מס' 2, תטען כי הינה זכאית להשבת התכשיטים הנ"ל לחזקתה ולחילופין לפיצוי כספי בערך שווים ביום הגשת התביעה, המסתכם בסך 63,256 ש"ח.

ב.2. זאת ועוד, התובעת מס' 2 זכאית לפיצוי בגין צערה ועגמת הנפש המרובה אשר נגרמו לה כתוצאה מאבדן תכשיטיה שהיה להם ערך רגשי רב עבודה, וכתוצאה מהנזקים שנגרמו לביתה בעקבות פריצת החיילים לתוכו, והינה מעמידה את תביעתה בשל נזקיה אלה על סך 15,000 ש"ח.

46. לבית המשפט הנכבד הסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה.

אשר על כן, בית המשפט הנכבד מתבקש לזמן את הנתבעת לדין ולחייבה לשלם לתובע מס' 1 את נזקיו כמפורט לעיל.

כמו כן מתבקש כבוד בית המשפט לחייב את הנתבעת להשיב לתובעת מס' 2 את תכשיטיה ולפצותה על עגמת הנפש אשר נגרמה לה כמפורט לעיל. לחילופין אם ההשבה אינה אפשרית, לחייבה בתשלום הנזקים כמפורט לעיל. הכל בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום הגשת התביעה ועד התשלום בפועל, בנוסף להוצאות משפט ומע"מ כחוק.

 האלה ח'ורי, עו"ד
 ב"כ התובעים

ירושלים, היום 19 לחודש נובמבר 1996

(ת.ש. 2755 מ"מ 17292)